

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/235/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317200375
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1317200375.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: L. L., B.. XX.XX.XXXX, O. X. V. XXXX/X, U., zast. Prosman a Pavlovič advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 865 281, so sídlom Hlavná 31, Trnava, proti žalovanému: L. S. U., U..G..C., N.: XX XXX XXX, U. U. L. XX, X., zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, Bratislava, C. Z. X.XXX,XX Q. U. L., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 11. apríla 2019 č.k. 19Csp 2/2017-152 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislej časti o trovách konania z r u š u j e a vec mu v r a c i a v týchto častiach na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.195,42 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.195,42 eur od 16.02.2017 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti (v časti úroku z omeškania) žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia skonštatoval, že žalobca sa žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 12.01.2017, domáhal od žalovaného titulom vydania bezdôvodného obohatenia zaplataenia sumy 1.195,42 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že dňa 17.10.2013 uzatvoril so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), ktorú považoval vzhľadom na skutočnosť, že v nej vystupuje ako spotrebiteľ, keďže ju uzatvoril ako fyzická osoba a pri jej uzatváraní a plnení nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a žalovaný ako osoba, ktorá pri jej uzatváraní a plnení konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti; za spotrebiteľskú, a to podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, ako aj podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“). V tejto súvislosti poznamenal, že na jeho osobu sa tak vzťahujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Uviedol, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie spotrebiteľského úveru. Namietal, že žalovaný mu pred uzatvorením tejto zmluvy neposkytol informácie vyžadované zákonodarcom v zmysle ust. § 4 zákona o spotrebiteľských úveroch vo forme formulára Štandardných európskych informácií o spotrebiteľskom úvere, čím podľa jeho názoru porušil právnu úpravu už pred uzatvorením zmluvy. Namietal tiež, že v zmluve absentuje údaj o dobe trvania zmluvy; termín konečnej splatnosti; rozdelenie a výška splátok na istinu, úrok a iné poplatky; úroková sadzba z dôvodu neprimeranej výšky úrokovej sadzby; RPMN z dôvodu nesprávneho určenia RPMN a adresa veriteľa na podanie reklamácie a sťažnosti. Ďalej namietal neplatnosť dojednania o revolvingu a dohody o poskytnutí služby uvedenej v čl. 8 zmluvy, predmetom ktorej bol záväzok žalovaného poskytnúť

žalobcovi na jeho žiadosť službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu, a záväzok žalobcu zaplatiť za poskytnutie tejto služby odplatu vo výške 243,67 eur v prípade úveru, resp. vo výške 166,14 eur v prípade revolvingu. Táto odplata sa podľa jeho tvrdenia stala splatnou v deň, kedy mu bol poskytnutý úver. Z dôvodu absencie vyššie uvedených zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Uviedol, že od 01.12.2013 do 01.09.2016 plnil žalovanému svoje záväzky vyplývajúce zo zmluvy riadne, a to pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 87,11 eur vždy k 1. dňu mesiaca, celkovo vo výške 3.135,99 eur. Dňa 05.12.2016 vyzval jeho právny zástupca žalovaného, aby mu vydal bezdôvodné obohatenie, avšak bezvýsledne. Obohatenie žalovaného získané prijímaním mesačného plnenia bez právneho dôvodu špecifikoval ako rozdiel medzi peňažnou čiastkou jemu reálne žalovaným poskytnutou (sumou úveru 1.260 eur a revolvingu 846,71 eur) a sumou, ktorú žalovanému zaplatil (3.135,99 eur), t.j. vo výške 1.940,57 eur (pozn. odvolacieho súdu: rozdiel uvedených súm predstavuje sumu 1.029,28 eur, nie sumu 1.940,57 eur).

3. Súd prvej inštancie vydal dňa 7.2.2017 pod č.k. 19Csp 2/2019-21 platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný včas odôvodnený odpor, v ktorom žiadal, aby bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá a žalobca zaviazaný k náhrade trov konania. Nesúhlasil s porušením informačnej povinnosti z dôvodu neposkytnutia štandardných európskych informácií o spotrebiteľských úveroch pred uzavretím zmluvy, a to z dôvodu, že predmetný formulár pred uzatvorením zmluvy žalobcovi poskytol, navyše mu poskytol aj dostatočný časový priestor pre oboznámenie sa s jeho obsahom. Uviedol, že tento predzmluvný dokument obsahuje podpis žalobcu, ktorý je totožný s jeho podpisom na zmluve. Poprel tiež tvrdenia žalobcu týkajúce sa úrokovej sadzby. Poznamenal, že zmluva bola medzi sporovými stranami uzavretá v roku 2013, riadi sa ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach neupravených Obchodným zákonníkom ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Keďže prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) bolo do Občianskeho zákonníka zavedené až zákonom č. 102/2014 Z.z. účinným od 01.04.2015 a je prípustné len pre vzťahy založené po jeho účinnosti, vyhodnotil, že na danú zmluvu sa môžu použiť len tie ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré v roku 2013 upravovali otázky neregulované Obchodným zákonníkom. K namietanej výške úrokovej sadzby poukázal na ust. § 502 Obchodného zákonníka, a tiež na ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka upravujúce prípustnú výšku odplaty (úrokov), podľa ktorého ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov, odplata nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Nakoľko obvyklou odplatou vzhľadom na spôsob jej určovania v korelácii s tým, že ide o odplatu na finančnom (nie bankovom) trhu, bola vo vzťahu k posudzovanej zmluve práve hodnota priemernej odplaty určenej Ministerstvom financií SR vo výške 46,06%, a keďže o podstatné prevýšenie obvyklej odplaty ide až v prípade odklonu o 25 až 27 %, mal za to, že odplata dohodnutá v danom prípade priemernú odplatu na finančnom trhu podstatným spôsobom neprevyšovala. Nesúhlasil tiež s tvrdením žalobcu, že výška RPMN nesmie byť nižšia ako ročná úroková sadzba, pretože údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu o spotrebiteľských úveroch, do ktorého je premietnutý aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Pokiaľ ide o oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi uviedol, že toto predstavuje nielen potvrdenie akceptácie predloženého návrhu na uzavretie zmluvy (v podobe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru), ale v zmysle čl. 7 ods. 7. 1 zmluvných dojednaní aj neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Vo vzťahu k údaju o dni splatnosti poslednej splátky uviedol, že vyplýva zo splátkového kalendára, a tiež z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Zdôraznil, že termín konečnej splatnosti úveru je vymedzený dňom splatnosti poslednej splátky. K argumentu žalobcu, že zmluva neobsahuje uvedenie počtu, výšky a termíny splatnosti splátok uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch účinný v čase uzavretia zmluvy nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala podľa jeho názoru reálne opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, rôznych počtoch splátok a podobne. Zdôraznil, že zmluva obsahuje zákonom vyžadovanú výšku splátky (87,11 eur), termín splatnosti splátky (prvý deň v mesiaci, čo je uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ako aj v splátkovom kalendári, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy) a počet splátok (24 splátok), teda náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Nad rámec zákona obsahuje dátum splatnosti prvej splátky (v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi). K žalobcom namietanej neplatnosti uzavretia revolvingového úveru uviedol, že poskytnutie revolvingu nie je obligatórne a v prípade nezáujmu má klient možnosť vopred revolving vypovedať (čl. 9 zmluvných dojednaní), resp. požiadať o jeho stornovanie. Vo vzťahu k osobe žalobcu však nemal vedomosť o tom, že by požiadal o storno revolvingu a vyplatenú čiastku

vrátil. Nesúhlasil tiež s tvrdeniami žalobcu týkajúcimi sa dohody o poskytovaní služieb, pretože z nich nevyplýva v čom má spočívať dôvod neplatnosti a neprijateľnosť dotknutých poplatkov. Uviedol, že žalobca v žalobe nespochybnil, že sa s dohodou oboznámil a uzavrel ju dobrovoľne. Keďže dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je vylúčený záver o jej neprijateľnosti. Poukázal tiež na to, že žalobca neuviedol, v čom spočívajú dôvody nerovnováhy v postavení strán. Zároveň vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku z hľadiska uplynutia subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby. Žalobca vo vzťahu k námietke premlčania uviedol, že v danom prípade išlo o úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, čo žalovaný ako nepodložený záver poprel.

4. Žalobca v replike uviedol, že súhrnné informácie o údajoch a novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 2. štvrtrok 2013 od žalovaného neobdržal, a že údaje ním uvedené v návrhu zmluvy sa nezhodujú s údajmi uvedenými žalovaným v úkone spojenom s akceptáciou návrhu v hodnote RPMN, v dôsledku čoho jeho návrh nebol zo strany žalovaného nikdy prijatý a zmluva nebola nikdy uzavretá. Ďalej poukázal na rozhodovaciu prax súdov v tom smere, že ust. § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva; sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Ročný úrok vo výške 70,01% považoval pre rozpor s dobrými mravmi za absolútne neplatné dojednanie. Keďže súčasťou finančného trhu sú banky aj nebankové subjekty, ktoré majú vplyv na výšku ročných priemerných úrokových sadzieb, mal za to, že dojednanú úrokovú sadzbu bolo potrebné posudzovať s ohľadom na úrokové sadzby požadované na finančnom trhu práce banky. V zmluve uvedenú výšku RPMN - 66,15% považoval matematicky za nemožnú už len z dôvodu, že v údajoch o RPMN je zarátaný aj úrok vo výške 70,01%. Poznamenal, že žalovaný aj napriek reálne poskytnutej istine úveru vo výške 1016,33 eur ročne úročil sumu vo výške 1.260 eur. Skutočnú výšku RPMN pre úver vyplývajúci zo zmluvy určil pri uplatnení správneho výpočtu vo výške 120,37%, čiže nie vo výške 66,15% uvedenej v zmluve. Namietal, že v zmluve nie je uvedený spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, a nevyplýva z nej ani konečná splatnosť úveru. Uviedol, že v zmluve sa žalovaný zaviazal poskytnúť mu okrem úveru za odplatu aj revolving vo výške 1.567,98 eur s úrokovou sadzbou 63,16%, pričom spôsob, akým bude revolving poskytnutý, žalovaný zámerne inkorporoval do nepodpísaných zmluvných dojednaní. Argumentoval, že nemal záujem uzatvoriť ďalší úverový vzťah, a tento mu bol vnútený žalovaným tým, že bol zakomponovaný do formulárovej zmluvy. Zo zmluvy vyplýva, že na koncipovaní predmetnej zmluvy neparticipoval a nemohol ovplyvniť ani znenie doložky o poskytnutí služby. Zdôraznil, že odplata za poskytnutie tejto iluzórnej služby je takmer rovnako vysoká ako súhrn troch splátok úveru. Plnenie vo výške 243,67 eur v prospech žalovaného a prijatie tohto plnenia žalovaným tak podľa neho predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. K námietke premlčania uviedol, že žalovanému plnil na základe bezúročnej a bezpoplatkovej zmluvy a neplatnej dohody o poskytnutí služby peňažné plnenie a odo dňa 01.11.2014 mu začal plniť nad rámec reálne poskytnutej istiny v celkovej výške 1.940,57 eur, čím dobromyseľne uhradil všetky údajne vzniknuté záväzky zo zmluvy. Z dôvodu, že žalovaný nepristúpil na riešenie veci mimosúdnou cestou, pohľadávku uplatnil na súde. Prijímaním plnení odo dňa 01.11.2014 sa žalovaný obohatil o uplatnenú sumu v celkovej výške 1.195,42 eur. S poukazom na ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyslovil názor, že objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom prijatia bezdôvodného obohatenia, čiže v danom prípade odo dňa 01.11.2014, a subjektívna premlčacia doba odo dňa, kedy ho jeho právny zástupca informoval o tom, že zmluva nie je v súlade s právnou úpravou, a že úver z nej vyplývajúci sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a kedy jeho právny zástupca prevzal zastúpenie, t.j. odo dňa 14.12.2016. Dňom doručenia žalobného návrhu na súd dňa 12.01.2017 začala subjektívna, ako aj objektívna premlčacia doba spočívať. Okrem toho vyhodnotil žalovaným vznesenú námietku premlčania len ako všeobecnú, na ktorú sa v zmysle judikatúry neprihliada. Z týchto dôvodov na žalobnom návrhu trval i naďalej.

5. Žalovaný nepovažoval za pravdivé tvrdenie, že úvery neboli poskytnuté v dohodnutej výške, pretože poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy a ustálenej obchodnej praxe rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a podobne), ale aj každá zákonnou uznaná forma splnenia záväzku, teda aj započítanie. Zákon ako sumu úveru vymedzuje súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou poskytnutia úveru, čiže aj poskytnutie v rámci kompenzácie pohľadávok, ktoré nakazoval. Od 23.12.2015 dokonca výslovne vymedzil, že úver môže byť poskytnutý len kartou, bezhotovostne alebo v prospech poskytovateľa úveru, čo podľa jeho názoru opätovne potvrdilo už vyššie uvedenú oprávnenosť postupu započítania. Pokiaľ ide o

rozpis splátky, uviedol, že ani smernica č. 2008/48/ES, a ani vnútroštátne právo nezakotvujú žiadne právo na rozpis splátky. Poznamenal, že spotrebiteľ má právo vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku (§ 9 ods. 5), čo zodpovedá jeho právu vyplývajúcejmu z čl. 10 ods. 2 písm. i) smernice. Uviedol, že prípustnosť dohody o poskytnutí služby a jej oddelenosť od zvyšného obsahu zmluvy vyplýva aj z rozhodnutí súdov. Nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia považoval za nedôvodný aj z dôvodu, že zmluva o úvere je odplacnou zmluvou, ktorej charakteristickými znakmi sú poskytnutie peňažných prostriedkov veriteľom, stanovenie sumy týchto prostriedkov a odplata za ich poskytnutie, pričom tejto skutočnosti si bol dlžník pri podpise zmluvy plne vedomý, a okrem toho zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť vrátiť iba poskytnuté peňažné prostriedky. Tvrdenie žalobcu o objektívnej desaťročnej premlčacej lehote z dôvodu úmyselného bezdôvodného obohatenia osoby žalovaného podľa jeho názoru nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti. Žalobu žiadal preto v celom rozsahu zamietnuť. V písomnom oznámení zo dňa 19.10.2018 žalovaný oznámil, že podľa prehľadu splátok prijal od žalobcu platby v celkovej výške 3.048,85 eur.

6. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX žalobca vyplnil a podpísal dňa 16.10.2013 a žalovaný ju podpísal dňa 17.10.2013. Konštatoval, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca vyplnil údaje v bodoch 2 a 5 zmluvy, t.j. osobné údaje a údaje o požadovanom revolvingovom úvere, a žalovaný údaje v bode 6 zmluvy, t.j. údaje o schválenom revolvingovom úvere. Z bodu 5 - údaje o požadovanom revolvingovom úvere zistil, že žalobca žiadal, aby mu bol poskytnutý úver vo výške 1.260 eur s počtom splátok 24 a výškou mesačnej splátky vrátane úrokov 87,11 eur, pričom celková čiastka, ktorú bol ako dlžník povinný zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru), bola uvedená vo výške 2.090,64 eur, predpokladaná RPMN za úver vo výške 70,01%, ročná úroková sadzba úveru vo výške 70,01% a priemerná RPMN vo výške 46,06%. V rámci tohto bodu požiadal tiež, aby mu bola poskytnutá čiastka revolvingu 846,71 eur, za ktorú sa zaviazal ako dlžník zaplatiť celkovú čiastku (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) sumu 1.567,98 eur s tým, že predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu bola 57,48% a ročná úroková sadzba revolvingu 63,16%. Z bodu 6 - údaje o schválenom revolvingovom úvere zistil, že žalobcovi bola schválená - poskytnutá čiastka úveru 1.260 eur s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 70,01%, RPMN vo výške 66,15%, priemernou RPMN vo výške 46,06 %, a výškou mesačnej splátky 87,11 eur pri počte mesačných splátok 24. Celková čiastka, ktorú bol dlžník povinný zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) predstavovala 2.090,69 eur. Bolo mu tiež schválené poskytnutie čiastky revolvingu vo výške 846,71 eur s tým, že celkovú čiastku revolvingu (t.j. revolving + úroky za celú dobu revolvingu) bol ako dlžník povinný zaplatiť vo výške 1.567,98 eur. Predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu po schválení predstavovala 37,24% a ročná úroková sadzba revolvingu 63,16%. Z prvej vety bodu 7 zistil, že zmluvné strany v ďalšom odkázali na úpravu obsahnutú v zmluvných dojednaniach zmluvy o revolvingovom úvere (na zadnej strane žiadosti/zmluvy), ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto žiadosti/zmluvy. Zmluva obsahovala tiež vyhlásenie dlžníka, že sa so zmluvnými dojednaniami oboznámil a nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Z čl. 7 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere - prílohy - ďalej zistil, že súčasťou zmluvy sú prílohy 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 a 8, konkrétne pod bodom 7.1 písm. g) je ako príloha č. 7 Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, ktoré obsahuje všetky identifikačné údaje schváleného úveru. Z Oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zistil, že žalobcovi bol schválený úver s týmito údajmi: schválená výška úveru 1.260 eur, splatnosť úveru - 24 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 87,11 eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 01.12.2013, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 01.11.2015, periodicita splácania úveru - mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania - 1, celková výška úveru 1.260 eur, RPMN úveru 66,15%, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania zmluvy 46,06%, schválená výška revolvingu 1.012,85 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru + poplatok za poskytnutie úveru) 2.090,64 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytnutí služby 243,67 eur, ročná úroková sadzba revolvingu 63,16%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,5%, dátum nadobudnutia platnosti zmluvy 17.10.2013, dátum nadobudnutia účinnosti zmluvy 17.10.2013. Z bodu 8. zmluvy - Dohoda o poskytnutí služby č. 8500033499 ďalej zistil, že bola uzatvorená podľa ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Podľa čl. 8.1. bol predmetom dohody záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu: a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 243,67 eur a b) za poskytnutie

služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 166,14 eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Čl. 8.6. obsahuje vyhlásenie veriteľa, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, a vyhlásenie dlžníka, že túto dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, že jej obsahu porozumel a svojim podpisom vyjadril súhlas so všetkými jej ustanoveniami. Z písomného oznámenia žalovaného zo dňa 19.10.2018 mal preukázané, že podľa prehľadu splátok od žalobcu prijal platby v celkovej výške 3.048,85 eur. Dňa 15.11.2016 zaslal žalobca žalovanému list označený ako: „Úverové zmluva - predsporová výzva“, ktorým ho vyzval na vrátenie preplatku majúceho charakter bezdôvodného obohatenia, a to do 14 dní odo dňa doručenia predmetnej výzvy.

7. Vec posúdil právne podľa ust. § 34, § 39, § 40 ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3, § 101, § 107 ods. 1 a 3, § 121 ods. 3, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 489, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1, § 2 písm. a), b), c), d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere, a po vyhodnotení, že úver poskytnutý žalobcovi je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov (nakoľko zmluva o revolvingovom úvere, na základe ktorej bol poskytnutý, je neplatná v časti dojednania RPMN a ročnej úrokovej sadzby úveru), a námietka premĺčania uplatnená žalovaným nedôvodná, dospel k záveru, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil o žalovanú sumu 1.195,42 eur predstavujúcu sumárnu výšku platieb uhradených žalobcom žalovanému nad rozsah výšky skutočne poskytnutých úverov. Žalobe žalobcu preto v časti o zaplatenie sumy 1.195,42 eur spolu s príslušenstvom - úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.195,42 eur od 16.02.2017 do zaplatenia vyhovel, a vo zvyšnej časti príslušenstva žalobu ako nedôvodnú zamietol. V prvom rade vyhodnotil, že zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je vzhľadom na jej charakter zmluvou spotrebiteľskou. Na právny vzťah ňou založený aplikoval preto ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa účinné v čase uzavretia úverovej zmluvy, pričom vychádzal tiež z ust. § 53a ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sú spotrebiteľskými zmluvami zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje; a podľa ktorého sa na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa ust. § 52 a násl. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka.

8. Vychádzajúc zo zistenia, že zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX obsahuje v bode 5 upravujúcom žalobcom vyplnené údaje o požadovanom revolvingovom úvere, ktorý predstavuje návrh na uzavretie zmluvy, iný údaj o výške RPMN (70,01%) a o výške predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu (37,24%) ako v bode 6 upravujúcom žalovaným vyplnené údaje o schválenom revolvingovom úvere, ktorý je akceptáciou návrhu žalobcu (kde ako uviedol výška RPMN je 66,15% a výška predpokladanej RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 46,06%), s poukazom na ust. § 9 ods. 1, 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a ust. § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vyhodnotil, že prijatie (akceptácia) návrhu žalobcu na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere žalovaným (uskutočnené v bode 6 zmluvy a listom zo dňa 17.10.2013) je v rozsahu týchto zmien (t.j. údaj o výške RPMN a predpokladanej RPMN) novým návrhom. Nakoľko však zo strany žalobcu nebol vo vzťahu k týmto zmenám (novému návrhu) urobený žiadny písomný úkon, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že žalobca RPMN vo výške uvedenej v novom návrhu žalovaného akceptoval, dospel k záveru, že zmluva o revolvingovom úvere je v časti dojednania RPMN neplatná. Zmluvu v časti RPMN považoval za neplatnú aj z dôvodu rozporu výšky RPMN s dobrými mravmi. Za neplatnú považoval predmetnú zmluvu tiež v časti ročnej úrokovej sadzby 70,01%, pretože jej výška je v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Poznamenal, že aj keď maximálna výška úrokov ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky pri peňažných pôžičkách a úveroch je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Zdôraznil, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s ust. § 39 Občianskeho zákonníka a nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou mal za absolútne neplatný. Skúmal preto, či dohodnuté úroky prevýšili mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy a zo štatistických údajov Národnej banky Slovenska zistil, že priemerná úroková sadzba spotrebiteľských úverov pre obyvateľstvo s platnosťou od 1 do 5 rokov za rozhodné obdobie (rok 2013) sa pohybovala vo výške 11,45%. Dospel tak k záveru, že medzi stranami sporu dohodnutá výška úrokov prevýšila mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Obdobne aj pokiaľ ide o výšku RPMN konštatoval, že taktiež podstatne prevýšila priemernú výšku RPMN spotrebiteľských úverov pre obyvateľstvo s platnosťou od 1 do 5 rokov v danom období.

Vyhodnotil, že takáto výška úroku odporuje dobrým mravom aj napriek tomu, že pohľadávka na splatenie poskytnutého úveru nie je zabezpečená žiadnym zabezpečovacím prostriedkom a je poskytnutá v relatívne nízkej sume, z čoho vyplýva, že aj každý úrok sa prejaví relatívne vyššou percentuálnou sadzbou. V tejto súvislosti odkázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MObdo 5/2009. S poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 5 Cdo 26/2011) uviedol, že pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny, a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Úrokovú sadzbu vo výške 70,01% považoval jednoznačne za úžernícku, pretože predstavuje viac než dvojtretinové zhodnotenie peňažných prostriedkov, teda viac než dvojtretinové zvýšenie ceny tovaru oproti situácii, kedy by žalobca ako kupujúci zaplatil tovar ihneď. V relevantnom čase sa pritom podľa všeobecne známych údajov inflácia v Slovenskej republike pohybovala na jednociferné úrovni (1-3 % ročne) a priemerná úroková miera nových spotrebiteľských úverov poskytovaných bankami domácnostiam na úrovni 11,45%. Na základe uvedeného považoval preto dojednanie zmluvy o úrokovej sadzbe za v rozpore s dobrými mravmi, a teda v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka za neplatné dojednanie.

9. V tejto súvislosti vyslovil nesúhlas s názorom žalovaného, podľa ktorého môže súd v prípade spotrebiteľských zmlúv v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 16.10.2013 skúmať len celkovú odplatu a pokiaľ táto podstatne neprevyšuje odplatu požadovanú na finančnom trhu, nemôže vyvodiť jej neplatnosť. Uviedol, že z cit. ustanovenia, ani z dôvodovej správy k nemu nemožno vyvodiť, že by malo predstavovať špeciálnu normu voči ust. § 39 Občianskeho zákonníka, a že by malo vylučovať prípadné skúmanie rozporu úrokovej sadzby s dobrými mravmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, ale naopak, ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka dopĺňa iné normy obmedzujúce výšku odplaty (odmeny) veriteľa pri poskytovaní úverov a pôžičiek. Poznamenal, že súčasťou odplaty je nielen samotný úrok, ale aj ďalšie poplatky a plnenia pri uzavretí zmluvy alebo počas jej trvania. Účelom § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka bolo brániť tomu, aby bol nízky úrokový výnos (nízky úrok, ktorý bol v súlade s dobrými mravmi) vyrovnávaný prostredníctvom týchto vedľajších poplatkov a plnení. Uviedol, že účelom bolo brániť tomu, aby veriteľ cenu úveru alebo pôžičky prenášal z úroku (úrokovej sadzby) do iných plnení a tým (aspoň navonok) sťažoval možnosť prípadného vyslovenia neplatnosti úrokovej sadzby pre rozpor s dobrými mravmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že súlad celkovej odplaty s odplatami na finančnom trhu podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nebráni súdu skonštatovať nemravnosť úrokovej sadzby podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka a vysloviť jej neplatnosť. Podobne považoval za nepodstatný poukaz na ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, nakoľko predmetné ustanovenie vyslovuje čiastočnú neplatnosť dohody o úrokovej sadzbe, ktorá prevyšuje najvyššiu prípustnú zákonnú hranicu. Aj keď v danej veci nie je sporné, že žiaden zákon konkrétne neobmedzuje výšku úrokovej sadzby pri úvere, nemožno z toho vyvodiť prípustnosť dohody o akejkoľvek úrokovej sadzbe, pretože aj pri neexistencii zákonného obmedzenia výšky úrokovej sadzby je súd oprávnený a povinný skúmať jej súlad s dobrými mravmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. K tvrdeniu, že na uvedený právny vzťah nemožno aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, nakoľko v čase uzavretia predmetnej zmluvy ešte nebolo v platnosti ust. § 52 ods. 2 tohto zákona, podľa ktorého sa na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3 MCdo 14/2014 uviedol, že aj keď dané ustanovenie nadobudlo účinnosť až 01.05.2014, vzhľadom na skutočnosť, že právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenia, vzťahuje sa aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

10. Keďže zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500033499 vyhodnotil v ustanoveniach o RPMN a o úrokoch ako neplatnú, poskytnutý úver považoval z dôvodu absencie platného dojednania o RPMN a úrokovej sadzbe v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov, pričom konštatoval, že žalovaný mal ako veriteľ nárok len na zaplatenie reálne vyplatenej istiny, ktorá bola už pri výplate znížená o poplatok za službu odkladu splátok. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania sa následne zaoberal otázkou premlčania žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Po všeobecnom vysvetlení inštitútu premlčania uviedol, že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynie subjektívna dvojročná premlčacia doba,

ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a objektívna premlčacia doba ako maximálna lehota na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá začína plynúť od okamihu, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a ktorá je v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia desaťročná (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Vysvetlil, že začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a že ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Vo vzťahu k dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe poukázal ešte na judikát č. R 25/1986 a zdôraznil, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná) nielen predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu potom skonštatoval, že žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedel dňa 04.11.2016, a vzhľadom na skutočnosť, že žalobu podal na súd dňa 12.01.2017 vyhodnotil, že žalovaným vznesená námietka premlčania nie je dôvodná. V tejto súvislosti vo vzťahu k uplatnenej námietke premlčania ešte v závere odôvodnenia (v bode 56) doplnil, že u žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie podľa ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto námietku premlčania neakceptoval a žalobu považoval za včas uplatnenú. Plynutím objektívnej premlčacej doby sa však vôbec nezaoberal.

11. Vzhľadom na vykonaným dokazovaním preukázanú skutočnosť, že žalobca obdržal od žalovaného za tieto dva úverové vzťahy skutočne poskytnutú sumu 1.863,04 eur (úver 1.260 eur mínus poplatok 243,67 eur = 1.016,33 eur plus revolving 846,71 eur) a zaplatil mu sumu 3.048,85 eur, uzavrel, že žalovaný sa obohatil prijímaním mesačných plnení bez právneho dôvodu predstavujúcich spolu peňažnú čiastku vo výške 1.195,42 eur (3.135,99 eur - 1.863,04 eur). Žalobcovi preto priznal žalovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatnenej výške podľa ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V zmysle ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi aj zákonný úrok z omeškania vo výške 5% ročne z priznanej sumy, a to odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému (15.02.2017), t.j. 16.02.2017 do zaplataenia, nakoľko žalobca nepreukázal, či výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia zo dňa 05.12.2016 žalovanému riadne doručil. Vo zvyšku uplatneného úroku z omeškania preto žalobu zamietol.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 2 a § 262 ods. 2 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol vo veci plne úspešný, priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Proti vyhovujúcej časti tohto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tejto napadnutej časti zmenil a žalobu zamietol a súčasne rozhodol o trovách konania. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p.. Namietal postup a závery, ktorými súdu prvej inštancie vyhodnotil ním uplatnenú námietku premlčania, a to z dôvodu, že v konaní nebola dokázaná žiadna skutočnosť o tom, že k bezdôvodnému obohateniu došlo, a že k nemu došlo úmyselne. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie posúdil uplatnenú námietku premlčania nesprávne, keď bez toho, aby boli vykonané v konaní akékoľvek dôkazy a zistené právne relevantné skutočnosti, vyhodnotil, že žalovaný sa úmyselne bezdôvodne obohatil. Poznamenal, že existencia úmyslu bezdôvodne sa obohatiť sa nemôže prezumovať, ale musí byť dokázaná. Vyplýva to aj z toho, že ustanovenie o desaťročnej premlčacej dobe je výnimkou zo všeobecného pravidla o trojročnej objektívnej premlčacej dobe, čiže pre uplatnenie tejto dlhšej doby je potrebné vychádzať z reštriktívnosti právnej úpravy. Musia byť dokázané jednoznačné okolnosti svedčiacie o úmysle sa obohatiť, čo však podľa jeho názoru v tomto konaní dokázané nebolo. S poukazom na záver Najvyššieho súdu SR vyslovený vo veci sp. zn. 1Cdo 238/2017 uviedol, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa nemôže bez ďalšieho zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Opäť zdôraznil, že z napadnutého rozsudku nemožno zistiť, na základe akých dôkazov a konkrétnych v konaní preukázaných skutkových okolností mal súd prvej inštancie ustálené, že konal v úmysle získať bezdôvodné obohatenie. Vo vzťahu k uvedenej právnej argumentácii poukázal na jednotlivé súdne rozhodnutia podporujúce jeho právne závery (napríklad rozsudky Krajského súdu v

Banskej Bystrici sp. zn. 14Co 530/2015, sp. zn. 14Co 637/2015, sp. zn. 16Co 746/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co 516/2015). Vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 291/2015 ďalej uviedol, že ak má Najvyšší súd SR za to, že ani u Sociálnej poisťovne, verejnoprávneho subjektu, ako jediného oprávneného vykonávať sociálne poistenie nemožno v prípade konania v rozpore so zákonom prezumovať úmysel, mal za to, že o to viac to platí u dodávateľa a to zvlášť pri rozdielnej súdnej praxi. Keďže napadnutý rozsudok neobsahuje žiadne dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie dospel k záveru o úmyselnom obohatení, považoval ho za nepreskúmateľný. Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie, v ktorom vyslovil, že žalobcovi poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, pretože neobsahuje okrem iného ani platné dojednanie o úrokovej sadzbe, uviedol, že nakoľko zmluva o revolvingovom úvere č. 8500033499 je úverovou zmluvou, ktorá sa riadi (ako zmluvný typ) ustanoveniami Obchodného zákonníka, a keďže jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ aj ustanoveniami zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, potom sa v intenciách týchto právnych predpisov musí posudzovať aj otázka výšky úrokov, súladu úrokov so zákonom a právnych dôsledkov dohodnutia úrokov odporujúcich zákonu. Poznamenal, že základná regulácia úrokov vyplýva z ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý obsahuje reguláciu záväzku platiť úroky, úpravu situácie, ak si strany výslovne nedohodli výšku úrokov v zmluve, a úpravu situácie, ak si strany dohodli v zmluve úroky vyššie, než je prípustné na základe alebo podľa zákona. Poukazujúc na poslednú vetu tohto ustanovenia, cit.: „Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.“, uviedol, že má prednosť pred Občianskym zákonníkom, nakoľko ide o osobitný druh regulácie záväzku platiť úroky v prípade, ak sú úroky dohodnuté vo výške vyššej než je prípustné na základe alebo podľa zákona, čiže ide o špeciálnu právnu úpravu (lex specialis) pred všeobecnou úpravou občianskeho práva. Uviedol, že tento právny názor potvrdila aj Národná banka Slovenska prostredníctvom stanoviska útvaru dohľadu nad finančným trhom, vo svojom oznámení číslo č. 1/2015 k použitiu Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských obchodných vzťahoch. Mal za to, že súd prvej inštancie postupoval nesprávne a dospel k nesprávnemu právnemu záveru o neplatnosti ustanovenia o úrokoch, pretože v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia nie je možné dospieť k záveru o neplatnosti celej úverovej zmluvy, ale len k záveru, že dlžník z úverovej zmluvy je povinný platiť úroky vo výške najviac prípustnej podľa alebo na základe zákona. Uviedol, že výšku úrokov ako odplaty za požičanie peňažných prostriedkov upravovalo ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, čiže zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Logicky to vyplýva aj z tej skutočnosti, keď pri dvoch rôznych poskytovateľoch úverov - bankových a nebankových subjektoch síce môže byť úroková sadzba (jej výška) výrazne odlišná, avšak napríklad pri bankových poskytovateľoch celková odplata je tvorená aj správou úverového účtu, rôznymi poplatkami za vyhotovenia výpisov a pod.. V zákone bolo teda výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti, pričom za podstatné prevýšenie sa považuje také, ktoré je viac ako o 25-27 percentuálnych bodov. V tejto súvislosti poukázal na vybrané rozhodnutia všeobecných súdov (uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoSr 1/2018 zo dňa 27.03.2018, sp. zn. 14Co 1016/2014 zo dňa 30.03.2016). Týmito skutočnosťami odôvodňoval nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o neplatnosti dojednej úrokovej sadzby. Pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru uviedol, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle úniijného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Poukázal na to, že súdny dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že, cit.: „Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.“ Uviedol, že Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Zdôraznil, že úniijné právo náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná, čo viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona o spotrebiteľských úveroch a táto náležitosť z dôvodu dodržiavania úniijného práva bola vylúčená. V zmysle uvedeného je preto potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona, čo vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti úveru, pretože okrem toho, že členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti úveru, tento údaj ani nie je spôsobilý

ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Uviedol, že zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to: 1) určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, 2) spôsobom vyplývajúcim z článku 4. ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, 3) spôsobom vyplývajúcim zo splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy o revolvingovom úvere. Podporne poukázal tiež na skutočnosť, kedy Súdny dvor EÚ v rozhodnutí vo veci C 42/15 uviedol, že ohľadom splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňujú identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo zo strany žalovaného splnené - žalobca mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej i poslednej splátky úveru (vychádzajúc z počtu splátok a obsahu oznámenia veriteľa o schválení úveru a splátkového kalendára). Podľa názoru žalovaného predmetná zmluva o revolvingovom úvere požadované informácie obsahovala, a to spôsobom vyplývajúcim z obsahu jednotlivých dokumentov, ktoré podľa vôle zmluvných strán predstavovali jej neoddeliteľnú súčasť. Namietal tiež, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom (čo však bližšie nekonkretizoval). V poslednom rade vyslovil nesúhlas so záverom súdu prvej inštancie, že dohoda o poskytnutí služby je ako neprijateľná podmienka neplatná, keďže nie je zvýraznená, či oddelená od zvyšného obsahu. Uviedol, že takéto závery odporujú zmluve, jej vyhotoveniu a rovnako vyhotoveniu dohody, ktorá je samostatne podpísaná, graficky odčlenená od zvyšného obsahu zmluvy a súčasne v bode 8.6 výslovne uvádza, že jej uzavretie nie je podmienkou pre uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere. V súvislosti s údajom o RPMN uviedol, že súd prvej inštancie len neurčito spochybnil správnosť určenia jeho hodnoty bez toho, aby v konaní vykonal dôkaz, ktorý by nesprávnosť jeho hodnoty preukázal. Na základe uvedených skutočností považoval rozsudok v napadnutej časti za nezákonný a nesprávny.

14. Žalobca sa vyjadril k odvolaniu žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, pričom uviedol, že odvolacia argumentácia žalovaného je irelevantná a nedôvodná. K poukazu žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 238/2017 uviedol, že dané rozhodnutie sa nezaobrá iba podnikaniu nebankového subjektu, ale aj jeho spôsobom, a že Najvyšší súd SR nevidí problém v podnikaní nebankových subjektov, ale v tom ako podnikajú, čiže zaoberá sa bezdôvodným obohatením a tým, že nebankový subjekt, ak koná nekorektné, treba skúmať úmysel pri aplikácii premlčacej doby 10 rokov. Za nesprávne a účelové považoval aj tvrdenie, v ktorom žalovaný namietal a spochybňuje záver súdu prvej inštancie týkajúci sa hodnoty RPMN a uplatnenia 10-ročnej objektívnej doby pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení, ktoré podľa jeho názoru bezprostredne vyplýva z podmienok zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX. Uviedol, že hodnota RPMN je 65,15% a úroková sadzba 70,01%, pričom do hodnoty RPMN sa započítava úrok a iné náklady spotrebiteľa. To, že hodnota RPMN je nižšia ako úroková sadzba, považoval za v rozpore s elementárnou logikou a profesionalitou podnikania nebankových subjektov. Pri správnosti oboch údajov musí byť podľa neho hodnota RPMN vyššia ako úroková sadzba, alebo minimálne rovnaká. Uvedené správanie spoločností (v tomto prípade nebankových) poskytujúcich úvery, zákonodarca veľmi prísne sankcionuje práve preto, aby nedošlo k tak významnému úbytku peňažných prostriedkov na strane spotrebiteľa, ako došlo v tomto prípade. Právnym následkom je teda skutočnosť, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. Poznamenal, že aj v prípade správneho určenia RPMN je úroková sadzba 70,01% dostatočným dôvodom pre neplatnosť zmluvy kvôli rozporom s dobrými mravmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Nad rámec poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co 154/2018 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu v Prievidzi sp. zn. 14Csp 48/2017 zo dňa 20.02.2018, ktoré k uvedenému uvádzajú: „V rozpore s dobrými mravmi je aj výška úroku dohodnutá v zmluve. Podľa názoru súdu, úrok spotrebiteľského úveru vo výške 70,01% ročne má charakter úžery, a preto nemôže byť v súlade s dobrými mravmi.“ Z týchto dôvodov s argumentáciou žalovaného nesúhlasil a zotrval na názore, že v predmetnej zmluve absentuje správne uvedená výška RPMN, čo má za následok uplatnenie fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch. Plnením žalobcu žalovanému teda vzniklo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Vo vzťahu k otázke prednostného uplatnenia ustanovení Občianskeho zákonníka a náležitosti konečnej splatnosti úveru zotrval na svojich tvrdeniach uvedených už skôr v konaní pred súdom prvej inštancie, odvolací súd ich preto ďalej neuvádzal.

15. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti, ako aj v závislej časti o trovách konania zrušiť a vec vrátiť v tomto rozsahu súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože je v otázke premlčania žalobcom uplatneného nároku, majúcej zásadný význam a vplyv na rozhodnutie vo veci samej, z dôvodu nedostatočného odôvodnenia odvolacím súdom nepreskúmateľný.

16. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

17. Porušením práva na spravodlivý proces sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil strane sporu realizáciu tých procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, v tomto prípade právo na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I. ÚS 117/07). Porušením práva na spravodlivý súdny proces je preto aj vydanie arbitrárneho rozhodnutia bez relevantného odôvodnenia. To, že právo sporových strán na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorej závery si osvojil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (v uznesení sp. zn. 5Cdo 106/2010 zo dňa 15.07.2010). Napokon povinnosť riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok súdu ukladá aj ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. Nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozsudku v zásadných právnych otázkach, ako je v danom prípade na základe žalovaným vznesenej námietky premlčania otázka premlčania, je porušením práva strany sporu na spravodlivé súdne konanie, pretože sa jej tým odníma možnosť vnímať rozsudok ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia opravných prostriedkov, a teda možnosť riadne konať pred súdom. Presvedčivosť odôvodnenia rozsudku znamená, že premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd na základe týchto premís dospel, sú pre širšiu právnickú, ale aj laickú verejnosť pochopiteľné, a zároveň prijateľné, racionálne a spravodlivé.

18. V medziach žalovaným podaného odvolania, v ktorom namietal nesprávnosť a nepreskúmateľnosť posúdenia ním vznesenej námietky premlčania ako nedôvodnej a nesprávnej záveru súdu prvej inštancie, v ktorom vyslovil, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, pristúpil odvolací súd v prvom rade k skúmaniu posúdenia otázky premlčania súdom prvej inštancie, nakoľko ide o otázku, od vyriešenia ktorej je závislé rozhodnutie o merite veci.

19. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že v predmetnom konaní sa podanou žalobou domáha žalobca ako spotrebiteľ od žalovaného ako dodávateľa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.195,42 eur s príslušenstvom vzniknutého v dôsledku preplatenia úverov zo zmluvy o revolvingovom úvere, ktoré sa považujú z dôvodu absencie zákonom požadovaných náležitostí za bezúročné a bez poplatkov. Žalovaný uplatnil voči žalovanému nároku v konaní pred súdom prvej inštancie v rámci prostriedkov procesnej obrany námietku premlčania. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorým žalobe žalobcu s výnimkou časti príslušenstva žalovanej sumy vyhovel, po vyhodnotení, že úver poskytnutý žalobcovi je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva o revolvingovom úvere, na základe ktorej bol poskytnutý, je neplatná v časti dojednania RPMN (z dôvodu neuzatvorenia zmluvy v tejto časti podľa ust. § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a z dôvodu rozporu jej výšky s dobrými mravmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka) a ročnej úrokovej sadzby úveru (z dôvodu rozporu s dobrými mravmi podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka), pristúpil na základe žalovaným vznesenej námietky premlčania (v bodoch 49 až 53 odôvodnenia napadnutého rozsudku) k skúmaniu premlčania žalovaného nároku. Napriek riadnemu a správne vysvetleniu inštitútu premlčania a vzájomného vzťahu subjektívnej a objektívnej premlčacej doby pri práve na vydanie bezdôvodného obohatenia túto právnu teóriu na posudzovaný prípad neaplikoval (z odôvodnenia napadnutého rozsudku jej aplikácia nevyplýva), čiže bez ohľadu na túto právnu teóriu, t.j. že pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia plynie dvojité kombinovaná premlčacia doba

(subjektívna - dvojročná a objektívna - trojročná, resp. desaťročná v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia sa), skúmal len plynutie dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, vo vzťahu ku ktorej dospel k záveru, že nedošlo k jej uplynutiu, keďže žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedel preukázateľne dňa 04.11.2016 a žalobu podal na súd dňa 12.01.2017. Na základe záveru o neuplynutí subjektívnej premlčacej doby potom bez ďalšieho vyhodnotil, že žalovaným vznesená námietka premlčania je nedôvodná. V závere odôvodnenia napadnutého rozsudku (v bode 56), čiže úplne mimo časti, v ktorej posudzoval premlčanie a dôvodnosť žalovaným vznesenej námietky premlčania, ešte doplnil, že u žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie podľa ust. § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto námietku premlčania neakceptoval a žalobu považoval za včas uplatnenú.

20. Vo vzťahu k premlčaniu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia odvolací súd pripomína, že podľa ust. § 107 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Táto tzv. subjektívna premlčacia doba je však limitovaná objektívnou premlčacou dobou, a najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je teda stanovená dvojitá kombinovaná premlčacia doba, a to: subjektívna, ktorá je dvojročná, a objektívna trojročná, resp. desaťročná. Ich začiatok je stanovený odlišne a ich vzájomný vzťah je taký, že sú na sebe nezávislé čo do svojho plynutia, jeho začiatku aj konca. Ak skončí plynutie niektorej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu (ak je vznesená námietka premlčania).

21. Z uvedeného je teda zrejmé, že premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je nevyhnutné skúmať z hľadiska plynutia subjektívnej, ale aj objektívnej premlčacej doby. K záveru o premlčaní alebo nepremľčaní tohto práva, prípadne záveru o dôvodnosti alebo nedôvodnosti námietky premlčania vznesenej voči tomuto právu, možno tak dospieť len po preskúmaní plynutia, prípadne uplynutia oboch týchto dôb a nie len jednej z nich, pretože záver o neuplynutí jednej z nich ešte neznamená, že neuplynula aj druhá, čo nepochybne vyplýva zo skutočností, že začatie ich plynutia, ich plynutie, ako aj uplynutie nie je od seba závislé (každá z nich začína plynúť a končí v iných okamihoch). Pokiaľ teda súd prvej inštancie vyhodnotil iba plynutie subjektívnej premlčacej doby (začínajúcej plynúť okamihom, kedy sa žalobca dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil), bez toho aby sa súčasne a nevyhnutne zaoberal aj plynutím objektívnej premlčacej doby (začínajúcej plynúť okamihom, kedy skutočne došlo k bezdôvodnému obohateniu), a na základe zistenia o neuplynutí subjektívnej premlčacej doby vyslovil záver o nepremľčaní žalovaného nároku, odvolací súd konštatuje, že takéto posúdenie je nedostatočné a právny záver na jeho základe prijatý v každom prípade predčasný.

22. Ďalej odvolací súd uvádza, že mu nie je rovnako ako žalovanému zrejmé, na základe akých dôkazov a skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru, že na strane žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, a preto je potrebné v danej veci aplikovať objektívnu desaťročnú premlčaciu dobu (ktorú však súd prvej inštancie v konečnom dôsledku v danom prípade ani neposudzoval). Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že na to, aby sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčovalo v desaťročnej premlčacej dobe, musí ísť o bezdôvodné obohatenie získané úmyselne, pričom tento úmysel (či už priamy alebo nepriamy), ktorý smeroval k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a ktorý musel existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia, musí byť v konaní dostatočne preukázaný, aby mohlo dôjsť k aplikácii tejto desaťročnej premlčacej doby. Ak sa tak však nestane, nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, a platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil, pretože zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je zodpovednosťou objektívnou. Keďže relevantné odôvodnenie v napadnutom rozsudku aj v tomto smere, teda v ozrejmení vysloveného záveru o úmyselnom bezdôvodnom obohatení žalovaného úplne absentuje, vzhľadom aj na vyššie vytknutý nedostatok spočívajúci v nedostatočnom posúdení otázky premlčania (nevyhodnotenie plynutia, prípadne uplynutia objektívnej premlčacej doby), odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v tejto podstatnej otázke (premlčania) arbitrárny a odvolacím súdom pre nedostatok skutkových a právnych dôvodov nepreskúmateľný. Na strane súdu prvej inštancie zároveň nemožno hovoriť o relevantnom a dostatočnom vysporiadaní sa s významnou procesnou obranou žalovaného, ktorú ním vznesená

námietka premlčania nepochybne predstavuje, čo má nesporne za následok porušenie jeho práva na riadne a dostatočné odôvodnenie, a tým aj zásah do jeho práva na spravodlivý súdny proces.

23. Vzhľadom k tomu, že napadnutý rozsudok je v podstatnej otázke premlčania (a teda aj vo vzťahu k žalovaným vznesenej námietke premlčania), ktorá predstavuje otázku zásadného významu, od vyriešenia ktorej závisí aj následné rozhodnutie vo veci samej, pre jej nedostatočné posúdenie a nedostatočné uvedenie relevantných dôvodov nepreskúmateľný a arbitrárny, odvolací súd ďalej napadnutý rozsudok z hľadiska priznanej výšky bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom nepreskúmaval, nakoľko by to bolo predčasné (v prvom rade je potrebné relevantným spôsobom vyriešiť otázku premlčania a v závislosti od jej vyriešenia prípadne i otázku oprávnenosti dôvodu a výšky žalovaného nároku).

24. Pre úplnosť odvolací súd ešte pripomína, že sporové strany majú právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, teda s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Úvahy súdu o skutkových a právnych záveroch musia byť riadne, presvedčivo a zrozumiteľne odôvodnené tak, aby nevznikli pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia najmä zo strany sporových strán, ktorým je rozhodnutie určené.

25. Aj keď v danom štádiu konania je vzhľadom na doposiaľ finálne nevyriešenú otázku premlčania žalovaného nároku predčasné zaoberať sa otázkami týkajúcimi sa dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, odvolací súd považuje pre prípad, že by súd prvej inštancie v ďalšom konaní a novom rozhodnutí (vydanom po vrátení vecí na ďalšie konanie) dospel opäť k záveru, že žalovaným vznesená námietka premlčania je nedôvodná, vzhľadom aj na odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa súdom prvej inštancie prijatého záveru, že úvery poskytnuté žalobcovi na základe predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere sú bezúročné a bez poplatkov, za potrebné vyjadriť sa k dôvodnosti základu uplatneného nároku a v rámci toho konštatovať, že záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutých úverov bol správny. Pokiaľ ide o údaj o RPMN odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že vo vzťahu k tejto náležitosti medzi stranami sporu ako účastníkmi zmluvy v zmysle ust. § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka nedošlo k uzatvoreniu zmluvy, pretože v bode 6 zmluvy (údaje o schválenom revolvingovom úvere) predstavujúcom akceptáciu návrhu žalobcu - bodu 5 zmluvy (údaje o požadovanom revolvingovom úvere) bol údaj o RPMN pozmenený (bolo pritom irelevantné či v prospech alebo v neprospech spotrebiteľa), čiže v tejto časti išlo o nový návrh, ktorý však už zo strany žalobcu prijatý nebol. Aj keď súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvu v tejto časti nesprávne za neplatnú, keď v tejto časti podľa ust. § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vôbec nevznikla (nedošlo k jej uzavretiu) a neplatnou nemôže byť neexistujúca skutočnosť, nemalo to žiaden vplyv na záver o tom, že predmetné úvery je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov, pretože údaj o RPMN je základnou náležitosťou spotrebiteľskej úverovej zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch (účinného v čase uzavretia posudzovanej zmluvy) a jeho neuvedenie v takejto zmluve má bez akýchkoľvek pochyb podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) tohto zákona za následok to, že úver poskytnutý na základe takejto zmluvy sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ak by aj v danom prípade došlo k riadnemu dojednaniu RPMN vo výške 66,15% (čo sa však nestalo), odvolací súd po prepočítaní RPMN podľa vzorca obsiahnutého v prílohe č. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch za podmienok dojednaných v zmluve o revolvingovom úvere zistil, že takáto RPMN bola vzhľadom na dojednané náležitosti zmluvy v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, nakoľko správne mala byť uvedená vo výške 120,37%. Uvedené by opäť znamenalo, že poskytnuté úvery je potrebné považovať za bezúročné a bez poplatkov, a to podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d) vyššie uvedeného zákona. Súdom prvej inštancie posúdené tiež správne a vyčerpávajúco výšku úrokovej sadzby, ktorú vyhodnotil pre rozpor s dobrými mravmi ako neplatné zmluvné dojednanie. Vzhľadom k tomu, že úvery poskytnuté žalobcovi sa považujú za bezúročné a bez poplatkov, je zrejmé, že žalovanému nepatrilo ani poplatok za poskytovanie služieb na základe dohody o poskytnutí služby obsiahnutej v čl. 8 zmluvy. Okrem toho tento poplatok nie je ani individuálne dojednaný, ale inkorporovaný do rámca zmluvy o revolvingovom úvere bez možnosti žalobcu ako spotrebiteľa podieľať sa na úprave jeho výšky a podmienok vzniku jeho nárokovateľnosti (t.j. obsahu jeho dojednaní). Keďže úvery poskytnuté žalobcovi sa považujú za bezúročné a bez poplatkov a žalobca ako vyplýva zo spisu žalovanému preplátil sumy poskytnutých istín, je nepochybne, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, čo súdom prvej inštancie aj správne skonštatoval. Na záver dáva ešte odvolací súd súdom prvej inštancie do pozornosti zrejmu nesprávnosť v matematickom výpočte uskutočnenom v bode 54

odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože rozdielom súm 3.048,85 eur a 1.863,04 eur nie je suma 1.195,42 eur, ale suma 1.185,81 eur. Súčasne je zmätočné, na základe čoho súd prvej inštancie pracoval v prípade sumy žalobcom uskutočnených úhrad v tomto bode odôvodnenia súčasne so sumou 3.048,85 eur a aj sumou 3.135,99 eur.

26. Odvolací súd dospel s poukazom na vyššie uvedené k záveru, že súd prvej inštancie týmto nesprávnym procesným postupom, keď vypracoval rozsudok, v odôvodnení ktorého sa relevantným spôsobom nevysporiadal s podstatnou procesnou obranou žalovaného v podobe námietky premlčania, a teda aj s otázkou premlčania ako takou; arbitrárnosťou a nepreskúmateľnosťou svojho rozhodnutia v tejto podstatnej otázke porušil právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. Vzhľadom na skutočnosť, že toto procesné pochybenie súdu prvej inštancie nie je možné v odvolacom konaní napraviť, nakoľko absentujúce odôvodnenie nie je možné preskúmať, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, ako aj v závislej časti o trovách konania podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie v tomto rozsahu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne na základe žalovaným vznesenej námietky premlčania posúdiť otázku premlčania žalovaného nároku, a to nie len z hľadiska plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby (plynutie ktorej bolo v napadnutom rozsudku správne posúdené), ale súčasne aj z hľadiska objektívnej premlčacej doby, pri posudzovaní ktorej súd prvej inštancie v prípade, že dospeje opäť k záveru, že je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu dobu, tento záver v odôvodnení nového rozhodnutia riadne a dostatočne skutkovo a právne vysvetlí. Pri posudzovaní plynutia objektívnej premlčacej doby v odôvodnení nového rozhodnutia aj zreteľne uvedie okamih začatia jej plynutia, prípadne i okamih jej uplynutia, čo zároveň skutkovo a právne odôvodní. V súvislosti s určením okamihu začatia plynutím objektívnej premlčacej doby dáva odvolací súd súdu prvej inštancie do pozornosti skutočnosť, že v danom prípade vznikalo bezdôvodné obohatenie postupne splácaním každej jednotlivéj splátky nad rozsah istiny pripadajúcej na túto (splatenú) splátku. Úlohou súdu prvej inštancie bude tiež všetky prijaté závery (či už týkajúce sa premlčania, alebo dôvodnosti nároku) v novom rozhodnutí riadne odôvodniť tak, aby rozhodnutie spĺňalo požiadavku § 220 ods. 2 C.s.p.. Odvolací súd záverom zdôrazňuje, že nové rozhodnutie súdu prvej inštancie musí byť zrozumiteľné, presvedčivé a konzistentné, a jeho právne závery jednoznačné, aby naň mohli sporové strany v prípadnom odvolaní reagovať a právne voči nemu argumentovať, a aby bolo v odvolacom konaní preskúmateľné. Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvej inštancie viazaný (ust. § 391 ods. 2 C.s.p.).

27. O nároku na náhradu trov (aj tohto odvolacieho) konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 C.s.p.).

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).